

κόκκων. Ἡ τομὴ των εἶναι πολὺ ἀδύνατη. Οἱ μεγαλύτεροι μεταξύ των δὲν μετροῦνται παρὰ εἰς μερικὰ χιλιοστόμετρα τοῦ χιλιοστοῦ, πάχος.

Ὅτε αὐτὰ τὰ μόρια εἰσέλθουν εἰς τοὺς ἰστούς ἐνὸς φυτοῦ ὑγιούς, ἢ δι' ἀπ' εὐθείας ἐνέσεως, ἢ διὰ τῶν πληγῶν τῶν διαφόρων ἐντόμων, μολυσμένων προηγουμένως ὑπὸ ἐνὸς ἀσθενοῦς φυτοῦ ἢ ἀκόμη διὰ μέσου μολυσμένου ἔμβολιου, πολλαπλασιάζονται ἐκεῖ ταχέως καὶ τελειώνουσι γενικῶς καταλαμβάνοντας (εἰσβάλλοντες) ὅλοκληρον τὴν φιλοξενίαν του, παράγοντες σοβαρὰς καταστροφάς, εἰδικώτερον εἰς τὰ φαινόμενα τῆς ἀναπτύξεως.

Ὁ τρόπος τῆς μολύνσεως ποικίλλει πάρα πολὺ. Εἰς μερικὰς περιπτώσεις ἢ ἐπαρῆ ἐνὸς ἀσθενοῦς φυτοῦ μετὰ ὑγιούς φυτοῦ ἀρκεῖ διὰ τὰ μολυνθῆ τὸ τελευταῖον, ἐὰν ἢ προστριβῆ προκαλέσῃ τραύματα ἐπιτρέποντα τὴν διόδον τῆς μεταδοτικῆς νόσου ἐξ ἐνὸς φυτοῦ εἰς ἄλλο. Δυνάμεθα νὰ εὐκολύνωμεν αὐτὴν τὴν μετάδοσιν, λεγομένην μηχανικὴν, ἐκχέοντες χυμὸν ἀπὸ ἄρρωστο φυτὸν ἐντὸς τῶν ἰστών ἐνὸς ὑγιούς φυτοῦ.

Πολυάριθμα ἐκμυζιτικά ἔντομα, ἰδιαιτέρως ζυῦφια ἡμίπετρα τῶν δένδρων καὶ Cicadelles εἶναι ἱκανὰ νὰ μεταφέρωσιν ἀσφαλῶς μολύνσεις καὶ παίζουσιν ἐνα πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν διασπορῆσιν τῶν ἀσθενειῶν τούτων. Τέλος, ἡ πλειοψηφία τῶν μολύνσεων εἶναι μεταδόσιμος διὰ τοῦ ἔμβολιου, δηλαδὴ διέρχονται Porte—Greff au greffon et vice versa.

Ὅτε μία μόλυνσις δὲν εἶναι μεταδόσιμος διὰ τῆς μηχανικῆς ὁδοῦ, «εἶναι ἀκριβῶς ἢ περίπτωσις διὰ τὸν μολυσματικὸν ἐκφυλισμὸν» καὶ τοῦ ὁποίου δὲν δυνάμεθα νὰ ἀπομονώσωμεν τὴν μόλυνσιν (Virus), νὰ ἐξετάσωμεν εἰς τὸ ἠλεκτρονικὸν μικροσκόπιον καὶ νὰ μελετήσωμεν τὰς διαφόρους μορφάς του, παραδέχονται ὅτι, τὰ κάτωθι κριτήρια ἀρκοῦν διὰ τὴν διάγνωσιν.

1) Ὅτι ἡ ἀσθένεια εἶναι μεταδόσιμος διὰ τοῦ ἔμβολιου.

2) Ὅτι οὐδὲν ἕτερον παράσιτον δὲν εἶναι Decelable.

3) Ὅτι τὰ συμπτώματα εἶναι ἀνάλογα μὲ ἐκείνα ἄλλων μολυσματικῶν ἀσθενειῶν.

Αἱ προγενέστεραι ἀναζητήσεις μας κατὰ τὸ 1950 ἀπέδειξαν ὅτι ὁ μολυσματικὸς ἐκφυλισμὸς περιεῖχτο εἰς τὰ προαναφερθέντα ἔμβόλια ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν κλημάτων καὶ καλλιεργουμένων

ὑπὸ κανονικοῦς ὄρους ἐπὶ ὑγιῶν ὑποκειμένων.

Αὕτη ἡ διαπίστωσις ἀπέκλειε παρὰ χρῆμα τὴν δυνατότητα μιᾶς ἐνεργείας τοῦ ἐδάφους ἢ κλιματολογικῶν ὄρων ὡς αἰτίαν τῶν παρατηρουμένων ἐξασθενήσεων εἰς Saint—Prex καὶ εἰς Saint—Saphorin, εἰς τὰς ἀμπελοὺς τὰς ζωνῶς ἐκφυλισμένας, τὰς ὁποίας εἴχονμεν μελετήσει εἰδικώτερον.

Δὲν ἠδυνάμεθα νὰ θέσωμεν ὡς αἰτίαν, οὔτε τοὺς μύκητας, οὔτε τὰ βακτηρία, οὔτε τὰ ἔντομα ἢ τὰ ἀκάρεα. Ἡ ὑπόθεσις μιᾶς μολύνσεως ἐφαίνεται λοιπὸν πολὺ πιθανή, ἀλλὰ ἐπρεπε ἀκόμη νὰ ἀποδειξώμεν τὴν παρουσίαν αὐτῆς τῆς μολύνσεως ἐντὸς τῶν ἰστών τῶν ἀσθενῶν φυτῶν, δηλαδὴ νὰ μετρηθῆ αὕτη ἡ ἀσθένεια διὰ τοῦ ἔμβολιου.

Ἀπὸ τὴν πρώτην πραγματοποιηθεῖσαν κατὰ τὸ 1949 δοκιμὴν εἰς Ὀμοσπονδιακὸν Σταθμὸν τῆς Λωζάνης, λαμβάνουσαν ὡς πηγὴν μολύνσεως τὰ νόθα ὑποκείμενα 3309 καὶ 161—49 προερχόμενα ἀπὸ τὴν ἀμπελοφυτικὴν Σχολὴν τοῦ Μονπελλιέ, ἐδόθησαν ἀποτελέσματα ἀρνητικὰ ἢ πολὺ ἀβέβαια. Εἰς μίαν δευτέραν σειρὰν δοκιμῶν ἐλάβαμεν ὡς πηγὴν μολύνσεως τοῦ Rouge de la Loire ἐκφυλισμένα προερχόμενα ἀπὸ τὸ Saint—Prex. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν παρατηρήσεων τῶν δύο πρώτων ἐτῶν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐπιβεβαιώσωμεν τὴν μεταδοσιμότητα αὐτῆς τῆς ἀσθενείας ἀπὸ τὸ ἔμβόλιον εἰς τὸ ὑγιές ὑποκείμενον καὶ Vice—Versa.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, τὰ συμπτώματα τοῦ ἐκφυλισμοῦ δεικνύουν μεγάλας ὁμοιότητας μὲ ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι παράγουσι πολλὰς ἄλλας μολυσματικὰς ἀσθενείας. Σκεπτόμεθα λοιπὸν ὅτι, οἱ τρεῖς ἀνωτέρω ἀριθμημένοι ὄροι συγκεντροῦμενοι εἰς τὴν περίπτωσιν, ἢ ὁποία μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ παρατηροῦμεν λοιπὸν τὸν μολυσματικὸν ἐκφυλισμὸν τῆς ἀμπελοῦ ὡς μίαν ἀσθένειαν προενηθείσαν διὰ μιᾶς ἢ, πολὺ πιθανῶς, διὰ περισσοτέρων μολύνσεων.

3. Ὑπόμνησις τῶν κυριωτέρων συμπτωμάτων τοῦ μολυσματικοῦ ἐκφυλισμοῦ.

Ἡ περιγραφή τῶν συμπτωμάτων τῆς ἀσθενείας αὐτῆς κατέστη ἐπίπονος τῶ ὄντι, ἐπειδὴ δὲν δύναται τις νὰ γνωρίξῃ μέχρι ποίου σημείου τὰ ἐξεταζό-